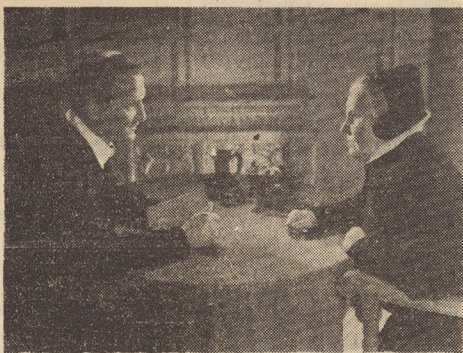

„Vredens Dag“ i World Cinema

Carl Th. Dreyers første danske Talefilm, et bredt anlagt Hekse-Drama

Et forventningsfuldt Publikum fyldte i Gaar Eftermiddag World Cinema til Premièren paa „Vredens Dag“. I Midterlojerne saas Hovedpersonerne fra Filmen, baade dem, man fik at se paa Lærredet, og de mange andre, som har skabt den. — Der saas tillige en Mængde Film- og Teaterfolk og andre særligt interesserede.

Preben Lerdorff og Sigrid Neiiendam som den unge Hr. Martin og hans Farmor Fru Merete.

„Vredens Dag“

har Interesse langt ud over, hvad der ellers bliver en dansk Film til Del. Carl Th. Dreyer er en Instruktør med internationalt Ry, og hans første danske Talefilm er en Mærkepæl i Filmens Historie paa Baggrund af hans tidligere Film.

Hvis man venter en iøjnefaldende Fornøelse, bliver man skuffet. „Vredens Dag“ bygger videre paa kendt Grund. Den er smukt fotograferet, Billedvirkningen er Hovedsag, og den er gennemført med Dreyers enestaaende Evne til at male farverigt i sort-hvidt. Men Indholdet er ensidigt sort. „Vredens Dag“ er Baal og Brand og onde Mennesker fra først til sidst. Heksen Herlofs Morte siger lige i Begyndelsen, at det Onde er Livets stærkeste Magt. Denne pessimistiske Anskuelse illustreres gennem hele Filmen uden et eneste Smil. Kun nogle faa kønne Naturbilleder bringer en Smule haardt tiltrængt Mildhed.

Der er tre Kvinder i „Vredens Dag“. De to bliver brændt som Hekse, og den tredje vil man med moderne

Sprogbrug kalde en Heks, omend hun besmykker sine onde Gerninger med Retfærdigheds Navn. De to Mænd, Far og Søn, har vel afgørende Betydning for Dramaets Udvikling, men de er menneskeligt underordnede overfor de tre Kvinder. Den fanatiske, overtroiske Hekseskræk lammer dem, deres Tanke og Handling. Filmen har stor Værdi som et uhyggeligt Tidsbillede, og den ydre Iscenesættelse er med Assistance af Museumsinspektør Kaj Uldall gjort ikke blot smuk, men meget korrekt.

Bredt og roligt skrider Handlingen som Tidens og Skæbnens Flod. Ubønhørligt hævnnes Menneskenes onde Gerninger. Præsten Hr. Absalon, Thorkild R o o s e, har taget sin unge Kone uden at spørge hende selv. Hans egen Søn, Preben L e r d o r f f, bliver hendes Skæbne, saa hun ønsker sin Mand død. Han dør, og hun bliver udlagt som Heks af hans Mor, Sigrid N e i i e n d a m. Hun er den eneste, Nemesis ikke rammer.

Klogt og myndigt er Thorkild R o o s e s Spil som den ældede Præst. Stejl og haard er Sigrid N e i i e n d a m i sin ubøjeleg egoistiske Kærlighed til Sønnen, der bliver til Had til hans Kone. Og yndig er Lisbeth M o v i n som den altfor unge Præstekone, der hvirvler som en Fjer for Skæbnens kolde Vind. Fortræffeligt spiller de alle i Dreyers glimrende Instruktion, og ligesaa ypperlige er Anna S v i e r k æ r som Herlofs Morte, der kastes paa Baalet, og Olaf U s s i n g som Inkquisitionens Repræsentant Hr. L a u r e n t i u s.

Omstændeligt er „Vredens Dag“ skildret som en ond Dag i Menneskehedens Liv. Det er en tung Film, men

det er en ubetinget værdifuld Film, blot synes det, som om Verden har tunge Dage nok for Tiden, saa Kunstens Opgave snarere er at lette Menneskenes Sind for lidt af Byrden.

Poul Schierbecks Musik til Filmen bringer en Understregning af Disharmonien blandt Menneskene; kun i en Pastoralscene trænger mildere, melodiske Klange igennem.

„Vredens Dag“ modtages med Alvor og Interesse, og da Bifaldet stiltede, udbragte Forfatteren Aage B a r f o e d et Leve for Carl Th. Dreyer som dansk og international Instruktør. Han har skabt endnu et bemærkelsesværdigt Værk med „Vredens Dag“.

Bersen 14/13

A